

Arrest

nr. 254 659 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft correct het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Driouch op X. Verzoeker diende op 30.10.2014 een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C) in functie van zijn schoonzus mevr. H. H.

Dit visum werd hem geweigerd op 06.11.2014.

Verzoeker is vervolgens op een onbekend tijdstip het Rijk binnengekomen.

Op 11.06.2017 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 18.06.2017 te verlaten (bijlage 13).

Op 03.05.2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.
Op 04.05.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 04.08.2018 te verlaten (bijlage 13).
Op 04.05.2018 werd aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend.
Op 26.06.2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar wegens drugsfeiten.
Op 21.01.2021 nam de gemachtigde de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).
Op 22.02.2021 heeft verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsings- en annulatieberoep ingediend tegen de voormelde beslissing.
Dit beroep is nog hangende en gekend onder het rolnummer X.
Op 21.01.2020 besliste de gemachtigde de Staatssecretaris voor Asiel en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).
Dit is de bestreden beslissing die op 22.02.2021 aan verzoeker betekend werd.
Op 05.02.2021 werd verzoeker gerepatriëerd naar Marokko.”

Op 21 januari 2021, met kennisgeving op 22 januari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van tien jaar.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: O.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 18.05.1997

Geboorteplaats: D.

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: A. H., geboren op 01.05.1999, onderdaan van Algerije.

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21 maanden in België te verblijven (zie interview met een verbindingsambtenaar op 06.12.2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 06.12.2019 met de migratieambtenaar, in België te verblijven sinds 21 maanden, niet meer in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie en minderjarige kinderen in België te hebben, maar hij spreekt wel van een broer, genaamd O. A., die in België zou verblijven en tevens recht op verblijf heeft. Voorts heeft hij geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien ondertekende hij op 06.12.2019 een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen virtueel contact heeft met O. M. (bezoek door de gevangenis werd niet toegestaan) en dat zijn broer, O. A. af en toe eens op bezoek komt. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 23.03.2020 blijkt bovendien dat de betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Marokko. Attestering geeft aan dat hij er terecht kan bij zijn moeder en dat hij tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 07.07.2014 een aanvraag had ingediend voor een visum kort verblijf met als motief familiebezoek. Als referentiepersoon werd H. H. (schoonzus) opgegeven, verblijvende te Geel, (...) 132/B00. Dit visum kort verblijf werd hem geweigerd op 06.11.2014.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middeldeelname aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.

Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de deelname door betrokkene aan een internationaal netwerk van drugshandel, bestaat er een ernstig en actueel risico aantoonend van een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”*

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 21.01.2021. Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dan wel de beslissing tot afwezigheid van een termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven, dan moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Verzoeker voert aan dat artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering, wat correct is. Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummer RvV 257 332. Indien de Raad deze beslissing vernietigt, moet de bestreden beslissing ook worden vernietigd.

De Raad merkt op dat met arrest van 18 mei 2021 met nummer 254 658 het beroep werd verworpen. Deze grief mist dus feitelijke grondslag. De schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Voorts legt verzoeker niet uit op welke wijze de door hem in het kopje van het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972), wat *in casu* ontbreekt.

2.1.3. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij "wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

2.2.3. De verzoeker houdt voor dat artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat dit artikel enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod beperkt tot het Belgische grondgebied, ofwel een inreisverbod van alle lidstaten van de EU. De verzoeker vervolgt

dat deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten. De verzoeker betoogt dat de situatie, waarbij een inreisverbod niet beperkt tot België wordt en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”, zoals in de bestreden beslissing, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Hij verwijst hierbij naar de definitie in artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn en naar artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Verzoeker leidt hieruit af dat de situatie waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft, dit geldt voor alle lidstaten, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Verzoeker benadrukt dat artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet enkel een grondslag biedt voor het opleggen van oftewel een zuiver nationaal inreisverbod waarbij het territoriaal toepassingsgebied tot het Belgische grondgebied wordt beperkt, oftewel een inreisverbod waarbij de toegang en verblijf op het grondgebied van alle Schengenlidstaten verboden wordt. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing beide situaties naar voren worden geschoven maar er in feite geen keuze wordt gemaakt. Verzoeker voert aan dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze bepaald zal worden wat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing zal zijn. Verzoeker stelt zich de vraag of de verwerende partij een nieuwe beslissing zal nemen, op welke manier kan of zal worden vastgesteld of zij nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat en of dit ook kan gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft. Verzoeker vraagt zich af of het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing verruimt als zij een verblijfstitel heeft, maar die vervolgens verliest.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe “*het volledige Schengengrondgebied*” bestrijkt. Wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoeker zelf weet of hij “*in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten*”. Verzoeker deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt “*voor het volledige Schengengrondgebied*”.

2.2.5. Verder benadrukt verzoeker nog dat artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt van artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn en hij verwijst daarnaast naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst als *lex specialis*. Verzoeker voert aan dat de situatie, zoals in de bestreden beslissing, waarbij het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij *“wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

2.2.6. Verzoeker kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (“lex specialis”).”

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er “in dit geval” werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

2.2.7. Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel houdt verzoeker voor:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. *Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. *Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan een beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico

van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet eveneens rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.

3. In casu verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Turnhout waarbij verzoeker op 26 juni 2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar: "Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.07.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, verkoop, het te koop aanbieden, het af leveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : Velleke 176 te Geel" (stuk 1) -. De gemachtigde verwijst vervolgens, in eerder algemene termen, op de overlast van de verkoop van verdovende middelen op de samenleving en het financieel voordeel als leidmotief.

Op basis van deze overwegingen, beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen met een duurtijd van tien jaar (hetgeen een zéér lange periode uitmaakt).

4. De verzoekende partij wijst erop dat in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde er niet op een zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de vaststellingen (ten voordele van verzoeker) die werden gemaakt door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 23 maart 2020 werd een vonnis geveld tot toekenning van de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker met het oog op verwijdering van het grondgebied (dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier).

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt overwogen dat verzoeker één veroordeling uitzet wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelneming aan vereniging. Het gaat om de eerste detentie van verzoeker. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in Marokko welkom is bij zijn moeder en tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Dit wijst erop dat verzoeker voldoende stabiliteit zal hebben, zowel inzake huisvesting als inzake werkgelegenheid.

Voorts wijst er strafuitvoeringsrechtbank erop dat verzoeker maandelijkse afbetalingen van 75 euro verricht voor het afbetalen van de gerechtskosten. Hierdoor had hij op datum van 12 maart 2020 (de datum waarop de zitting heeft plaatsgevonden) een bedrag van 450 euro afbetaald. Verzoeker gaf ook aan de betalingen te zullen verderzetten naar de toekomst toe, hetgeen erop wijst dat verzoeker zich positief engageert.

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt besloten dat: "mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het last vallen van de slachtoffers".

5. De gemachtigde is, gelet op artikel 74/11 Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, gehouden om met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Deze elementen pleiten in het voordeel van verzoeker.

Daarentegen blijkt dat de gemachtigde slechts aanhaalt in de motivering van de bestreden beslissing dat: "Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 23.03.2020 blijkt bovendien dat de betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Marokko. Attestering geeft aan dat hij er terecht kan bij zijn moeder en dat hij tewerkgesteld kan worden in een horecazaak" (stuk 1, pagina 1).

Uit de gegeven motivering blijkt dat de gemachtigde deze elementen slechts overweegt in de beoordeling of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Marokko. Dit blijkt ook uit de navolgende zin: "Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM" (stuk 1, pagina 1).

Daarentegen blijkt niet dat deze vastgestelde elementen door de strafuitvoeringsrechtbank werden betrokken door de gemachtigde op de vraag in welke mate verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" (conform artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet).

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt overwogen dat verzoeker één veroordeling uitzet wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelneming aan vereniging. Het gaat om de eerste detentie van verzoeker. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in Marokko welkom is bij zijn moeder en tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Dit wijst erop dat verzoeker voldoende stabiliteit zal hebben, zowel inzake huisvesting als inzake werkgelegenheid.

Voorts wijst er strafuitvoeringsrechtbank erop dat verzoeker maandelijkse afbetalingen van 75 euro verricht voor het afbetalen van de gerechtskosten. Hierdoor had hij op datum van 12 maart 2020 (de datum waarop de zitting heeft plaatsgevonden) een bedrag van 450 euro afbetaald. Verzoeker gaf ook aan de betalingen te zullen verderzetten naar de toekomst toe, hetgeen erop wijst dat verzoeker zich positief engageert.

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt besloten dat: "mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het last vallen van de slachtoffers".

Deze elementen pleiten duidelijk in het voordeel van verzoeker.

Deze vastgestelde elementen door de strafuitvoeringsrechtbank dienen dan ook betrokken te worden door de gemachtigde op de vraag in welke mate verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" (conform artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet), hetgeen niet het geval is (zoals hierboven aangehaald).

6. De gemachtigde schendt omwille van bovenvermelde redenen het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.3.5. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die

gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C30/77, *Bouchereau*, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geboren is op 18 mei 1997, op ongekende datum België is binnengekomen en al op 11 juli 2017 werd beslist om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 4 mei 2018. Al op 10 augustus 2018 werd verzoeker aangehouden en overgebracht naar de gevangenis. Pas op 23 maart 2020 wordt door de strafuitvoeringsrechtbank beslist dat onder voorwaarden verzoeker in voorlopige vrijheid kan worden gesteld. De effectieve beleefde gevangenisstraf is lang. Wellicht omdat verzoeker een zeer ernstig druggerelateerd misdrijf pleegde. Hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank

De bestreden beslissing stelt correct:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelendeelneming aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).”

Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de feiten zich afspeelden in de periode van 1 december 2017 tot en met 14 augustus 2018. Voorts blijkt dat het gaat om aanzienlijke hoeveelheden drugs en om een internationale drugshandel (Marokko – Spanje – België) met verkoop en levering of poging ervan, verhandeld door een bende, waaronder ook de broer van verzoeker. Het gaat niet om een eenmalig feit op zich maar om verschillende feiten tijdens deze periode. Het is enkel omwille van éénzelfde strafbaar opzet dat juridisch gezien verzoeker kan voorhouden dat hij slechts één misdrijf heeft begaan.

Verder oordeelt de correctionele rechtbank als volgt:

(...)

Druggebruik en druggerelateerde criminaliteit hebben een ernstige en ontwrichtende impact op de gebruikers en de maatschappij.

Met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin beoogden beklaagden A. O., M. O. en A. G. een aanzienlijke hoeveelheid hasj vanuit de Spaanse enclave Ceuta in te voeren in België (tenlastelegging A). De ernst van deze feiten wordt verzwaard door het lucratief karakter, de georganiseerde wijze van handelen en het grensoverschrijdend karakter van het samenwerkingsverband.

Beklaagden M. O. en A. G. bleken tevens betrokken te zijn bij andere leveringen van hasj in België (tenlasteleggingen B.1 en/of B.3). Beklaagde M. O. hield zich bovendien nog bezig met het dealen van cannabis (tenlastelegging B.2).

Omwille van de aard, de ernst, het georganiseerd en grensoverschrijdend karakter van de feiten onder tenlastelegging A zou het verlenen van een gunstmaatregel in de zin van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie een onvoldoende krachtig signaal zijn voor de betreffende beklaagden dat deelname aan dergelijke activiteiten in geen enkele omstandigheid kan worden getolereerd.

(...)

De volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.*

Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de deelname door betrokkene aan een internationaal netwerk van drugshandel, bestaat er een ernstig en actueel risico aantoonend van een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”, zijn juist, correct beoordeeld en niet kennelijk onredelijk. Zij vinden steun in het administratief dossier.

Het ernstig karakter van het misdrijf kan niet worden betwist. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het

kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

De gepleegde feiten zijn recent, en het is nogal wies dat dezelfde feiten niet zijn gepleegd na de vrijlating van de verzoeker einde maart 2020 en tussen diens vertrek op 5 februari 2021. Deze korte periode maakt niet dat er geen risico op recidive zou bestaan.

2.3.7. Verzoeker meent dat hij geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde en verwijst naar het vonnis 23 maart 2020 van de strafuitvoeringsrechtbank. Hij verwijt de verwerende partij met dit vonnis geen rekening te houden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het vonnis van 23 maart 2020 van de strafuitvoeringsrechtbank. Huidige bestreden beslissing moet tezamen gelezen worden met het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering dat verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. Dit bevel verwijst uitdrukkelijk naar het kwestieuze vonnis. Voorhouden dat met dit vonnis geen rekening is gehouden, is niet juist.

Volgens verzoeker stelt het voormeld vonnis dat indien de opgelegde voorwaarden worden nageleefd er voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige feiten en het lastig vallen van de slachtoffers.

Wat verzoeker onder punt 4 van zijn verzoekschrift stelt, zijnde de bespreking van de inhoud van het kwestieuze vonnis, is correct.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat wordt gesteld dat er waarborgen zijn mits verzoeker de voorwaarden naleeft. Eén van de voorwaarden is dat verzoeker het Belgische grondgebied effectief zal verlaten tenzij hij in orde is met de Belgische verblijfsreglementering. Dit impliceert dat bij een verblijf in België de voorwaarden niet worden nageleefd en verzoeker dan een risico kan zijn op recidive. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing geen rekening zou houden met de besluitvorming van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank.

Verder zijn de feiten dermate ernstig dat de Raad niet inziet hoe maandelijkse aflossingen van 75 euro voor de afbetaling van de gerechtskosten en het hebben van werk en een moeder in Marokko relevant zijn in de beoordeling van huidig geschil. De Raad herhaalt dat de motieven, besproken in punt 2.3.6., niet kennelijk onredelijk zijn en een correcte belangenafweging maken.

Ook het correctioneel vonnis van 26 juni 2019 stelt dat het misdrijf, druggerelateerd, een ernstige en ontwrichtende impact heeft op de samenleving, dat de ernst van het misdrijf wordt verzaamd door het lucratief karakter en de georganiseerde wijze van handelen en het grensoverschrijdend karakter van het samenwerkingsverband. Er wordt zelfs geoordeeld dat opschorting, uitstel en probatie een onvoldoende sterk signaal zouden zijn omdat deelname aan deze activiteiten in geen enkele omstandigheid kan worden getolereerd (zie pagina's 16 en 17). De bestreden beslissing stelt juist dat door de maatschappelijke impact van de feiten verzoekers gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen

schaden en dat uit de aard van de feiten kan afgeleid worden, dat er een ernstig en reëel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Voorts heeft verzoeker van meet af aan illegaal in het Rijk verbleven, zoals hij zelf heeft verklaard ter gelegenheid van zijn gehoor, en eerdere bevelen voor zijn aanhouding heeft genegeerd en heeft verkozen zich bezig te houden met drugshandel.

Verder betwist de verzoeker niet dat een inreisverbod ten belope van tien jaar kan genomen worden in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hoger is aangetoond dat deze duur in dit geval niet kennelijk onredelijk is.

Voorts blijkt uit het bestreden inreisverbod dat de verwerende partij wel degelijk aandacht heeft gehad voor de private belangen van de verzoekende partij. Zo wordt vastgesteld dat verzoekers moeder in Marokko verblijft en dat hij stelde dat hij kon tewerkgesteld worden in Marokko in de horeca, hij een verklaring van vrijwillig vertrek ondertekende en verklaarde geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn herkomstland.

2.3.8. Verzoeker maakt de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Besluit

Alle middelen, zo ontvankelijk, zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN